

[Korsgaard.]

maal, om man overhovedet bør paatage sig nogenlunde store Udgifter for at rette paa det gamle Materiel, vi har. Dér har jeg jo nok hørt forskellige Mennesker sige, at det skal vi paa ingen Maade gøre, det gamle Materiel er ubrugeligt, skal smides i Brokkassen. Jeg tror dog, at det er et Ræsonnement, man noget for hastigt er kommet til. Det er dog en Kendsgerning, at Isbryderfærgen „Jylland“, trods dens Mangler, i den Del af Vinteren, der hidtil er gaaet, har været det Skib, der bedst har kunnet overføre Vogne, som har klaret sig hele Tiden, og som ikke endnu har lidt noget alvorligt Havari. Om det paagældende Skib siges der fra sagkyndig Side, at det har meget store Mangler, naturligvis først den, at Kedelen er for lille, men endnu mere maaske den, at selve Hestekraften er for ringe, 900 Hestekræfter mod 1 600. De paagældende sagkyndige, jeg har talt med, er af den Formening, at Isbryderens Evne til at bryde Is vilde blive i ganske overordentlig Grad forbedret ved, at Hestekræfterne forøgedes til disse 1 600. Heraf maatte selvfølgelig følge, at ogsaa Kedelernes Styrke forøgedes, saaledes at Maskine og Kedler kom til at passe til hinanden. Med en saadan Isbryderfærgé mener de paagældende, at der maatte kunne udrettes en hel Del. Og da jeg, som sagt, maa understrege, at „Jylland“ hidtil har vist sig at være et fortrinligt Isbryderskib, falder det meget naturligt at spørge om, hvor meget det vil koste at bringe „Jylland“ i en til Skrogets Størrelse og Styrke passende Orden. Og jeg gaar dér ud fra som nogenlunde givet, at det dog kun vil blive et lille Beløb, sammenlignet med det, det vil koste at bygge en helt ny Isbryder. Hvis altsaa Beløbet ikke bliver alt for stort, er det min Overbevisning, at dette Beløb bør ofres; thi gennem hele den vanskelige Tid, vi har haft i Februar Måned, har det vist sig, at „Jylland“ hidtil har kunnet klare sig. At kassere dette Skib blankt synes mig derfor at være urigtigt.

Men Spørgsmaalet bliver saa i sidste Instans: Hvad skal vi gøre overfor den kommende Tid? Vil man kunne slaa sig til Taals med, at i Henhold til den Redegørelse, som den højtærede Minister fremkom med her i Gaar, og som, tør jeg nok sige, var meget lang og meget historisk og sikkert ogsaa for mange meget interessant,

har man i 43 Aar ikke haft en saadan Isvinter som denne, og efter Statistikken skal vi altsaa først have den igen om 43 Aar? Jeg tror, at Svaret vil blive et nogenlunde enstemmigt: Nej, det kan man ikke. Man har nu set, at de Forhaabninger, man med Rimelighed byggede paa tidligere, er blevet skuffet. Og jeg tror, at de fleste, ogsaa naar vi naar Sommeren — jeg vil slet ikke tale om den Sindstilstand, der er i Øjeblikket, og som er og navnlig har været temmelig panikagtig —, ved kold Bedømmelse af den Skade, der er lidt ved Trafiksammenbrudet, vil anse det ikke alene for forsvarligt, men ogsaa tilraadeligt at skaffe bedre Isbrydermateriel end det, vi har.

Spørgsmaalet bliver da, hvem skal have den paagældende Isbryder? Dér beklager jeg, at jeg afgjort ikke kan være enig med den højtærede Minister. Han udtalte som sin Formening, at det burde være Handelsministeriet, men saaledes, at Store Bælts Overfarten fik første Prioritet i den. Jeg tror, at det vilde være uheldigt. Det er nemlig saadan under Isforhold, at man aldrig kan vide, naar der bliver Brug for Isbryderen, og dette, at den staaer under Handelsministeriet, vil betyde, at den meget vel kan være i Brug et andet Sted end Store Bælt, og Følgen vil da meget let kunne blive, at naar man i et givet Øjeblik har Brug for den paa Store Bælt, saa er den et andet Sted. Jeg tror ogsaa, at det rent følelsesmæssigt i Befolkningen vil virke uheldigt, at et Isbryderfartøj, som hører under Handelsministeriet, og som herigennem tilkendegives lige saa vel at skulle hjælpe den ene Form for Skibsfart som den anden, i givet Fald tages bort fra den almindeligere Skibsfart for at hjælpe Færgefarten. Ogsaa det tror jeg, man til sin Tid vil føle sig stødt over. Helt anderledes, naar Færgen i bogstaveligste Forstand ejes af Statsbanerne, saa vil man sige som saa: Ja, det er jo Statsbanernes Fartøj, og derfor er det rimeligt, at de ogsaa skal bruge den. Om den saa lejlighedsvis ogsaa kan hjælpe den anden Skibsfart, bliver en Sag for sig, men jeg føler mig ganske overbevist om, at under blot nogenlunde vanskelige Isforhold, hvor altsaa de to Isbrydere, som Handelsministeriet disponerer over, ikke i tilstrækkelig Grad kan hjælpe den almindelige